

Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje:
KAREL V. RAIS.

Sešerávalo se, ale pouličního hluku přibývalo.

Pantáta přistoupiv k oknu, podíval se nad střechy domů na bělomodré nebe, po němž houly se bílé, mračené chumáče, a přes protější přezvony střechu jednopatrového domu tékal v dál, kde vyčnívaly dvě stíhlé, gotické věže černé, na jedné straně polité posledním jasným zapadlým sluncem.

"To je kostel!" ptal se syna.

"Je — Týnský."

"To jsou věže, vždyť se jich konec zrovna v nebi ztráčí — a takový je smutný, zamračený."

"Pojďte se také podívat po našem bytě, abyste se obeznámil," zval syn, a Fína i Míci chytily dědovskou za ruce.

Šli v levo do salonu. Pantáta zastavil se hned u dveří a zkoumal.

V pokoji, temně malovaném, se stropu visel zlačený lustr a pod ním kolem okrouhlého stolu stála renesanční garnitura, povlečená tmavomodrou, kvitkovanou látkou, v rohu nevelké, černé leštěné piano, u stěny skvostná tmavá skříň, knihovna, plná zlačených vazeb všech barev, před oknem koš s květinami, listů hluboko splyvajících; podlaha pokryta byla těžkými, pestrými koberci, na stěně visely barvotisky v širokých, zlačených rámečích a velké, zdlohou, těžce evakující pendlovky. Na ty se pantáta díval nejdříve a první slova, jež tu pronesl, byla: "Jdou dobře!"

"Snad, jenom že je leckdy zapomeneme natáhnout."

Dědeček vydal své cibulky a porovnával.

"Trochu pozdě," prohlásil a obrátil se k pianu, ptal se Míci: "Umíš-li pak zahrát?"

Děve se zasmálo a zavrtělo hlavou: "Ještě neumím."

"Ještě má malou ruku, nic neobsáhne," pravil doktor.

"I je dobře začít co nejdříve — je to hezké, když holka umí na forte, u nás tomu všichni lepší dávají deery něit; když jedu s pole, potkávám je, chodí do školy s partyškami."

"To je taková maloměstská paráda — potom ta piana stojí a nikdo na ně nesáhne," řekl syn.

Tu vešla paní a přisednuvši k pianu, spustila veselou polku.

"I sánky v zeli — to to jede do nohou — no, Marjánko, skočíme si kalamažku!" a pantáta vzav děvčátko k tanci, začal se kroutit a ze široka si několikrát skočil.

"Koberce štaňujetee!" křičela na ně Fína.

Dědeček se zastavil, mávnul rukou, na prázdno zahvízdal a povídal: "To je to, že já po takových hadrech neumím chodit, natož tančovat, člověk se zaplete a hned by sebou praštil."

"Umíš tančit, dědovskou?" ptala se Fína.

"Na mouť milou, zač pak bych stál, abych ani tančovat neuměl!"

"A tančoval jsi?" vyzvídala Míci.

"Toť že tančoval."

"S babičkou?"

"S babičkou a s jinými taky! A ještě bych, kdyby na to přišlo, leckterého mladíka zadržel, a nevrtil bych se jen tak jako ti nyní panáci. Když jsme před třemi roky byli s babičkou na svatbě, dal jsem si zahrát sólo a provedl jsem ji, že jen litala. No, nechtěla, nechtěla, říkala, že jsem starý blázen, ale povídal jsem: Čermáka, proč bysme veselí nebyli? No, teď je konec — babičku si Pánbůh vzal, a raději nehřešit!" dodával smutně a velmi zvězněl.

Z piana dozníval dojemný nápev národní písně. Poslouchali mlčky. Když paní doktorová zavírala piano, pantáta opět rozhlížel se pokojem.

"A co máte tudehle vedle?" ptal se.

"To je tatínkův pokoj," odpověděla Míci a otevřela.

Dědeček nahlédl dovnitř, rozhlédl se, zakřápal a vrátil se do salonu.

"Že se tě, hocho, tak ptám," přistoupiv k synovi ptal se přítlu-meně, "jdou ti přece lidé, jdou?"

"Děkuji, hezky se mi vede," přivítavě odvětil syn.

"No, Pánbůh dej, bývá to sice femeslo trochu nekale, každý advokát je tak trochu zlodějíček, ale co platno, když to lidé chtějí!"

"Dědovskou, pojď se podívat do našeho pokoje!" žadonila Míci a již dědečka táhla zpátky do jídelny.

Paní zavolala, aby Fína přinesla lampu.

"Na naše poštyty, na naše panny a tufin a potojčičet!" výskala Fína kolébala se do pokoje napřed.

"A namoutě milou, tady se mi líbí — tohle je čistá sednička!" zvolal dědeček sotva že vstoupil, a světlo zašleho do šera. "Ty poštytky — to se v nich musí spinkat! Když jsem já býval doma, líhali jsme na peci, a když jsem byl větší a nebylo zrovna zima, na půdě na seně," svítořil.

"Dede — dede, Vjašta!" ukazovala Fína vlasatou pannu modrých očí, haculatých tváří a vyčeněných zoubků.

"To je krásna — ta musela asi stát!" velebil pantáta.

"To je od Ježíška!" chechtala se Fína.

Dědovšek lieho zahvízdal.

"Však proto — proto — tak s nebe, kde by se taková panna vzala!"

"I dědečku, na Příkopech jich mají dost," velmi upřímně tvrdila Míci, "a já zas mám Lidunku, koukej!"

"Mmm-hm! taky krásná, tuze krásná, jen mluv!" chvátil.

"Má boty, vidíš, kožené!"

"Má taty má boty a tajhoty, tontej, dědovskou!" tlačila se k němu Fýnka, panenku zdvihajíc, jak mohla.

"A tu mají poštytku a kolíbku — na mouť, zrovna jako náš starý hojtkák — že si s tím lidě dají takovou práci!"

"A tufin, potojčičet," ukazovala Fína.

"A divadlo, dědovskou!"

Dědovšek spráskl ruce.

"Tohle je páraček! Kdyby to tak viděl Váša, Anina, Mančinka, ti by se nemohli vynadřivat!"

"Oni nemají?" tázala se Míci.

"I jen takové dřevěné panny, nebožka babička jim to asi za dva krejary koupila na pačekě ponti, ale už všecko barvu z toho olizali; dědili to jeden po druhém. Ale když se Mančinka do toho dá, dovede si to strojít od rána do večera a chová, zpívá, i jména tomu dává."

"Anina nemá nic?"

"I vždyť už je na to stará! No pravda, někdy se taky dá do bláznění s tou malou, ale to si ustrojí válek."

"Válek? Jaký válek?"

"Válek na válení prádla nebo těsta na nudle — zabali ho do peřinky, obváže špagátem, a je dítě hned!"

"Vždyť nemá hlavu!" divila se Míci.

"I má ji dost," klidně odvětil pantáta.

Fína zatím uložila Vlastu a již byla za divadlem.

"Dede — dede — tontej — tjáj — tjájovna — pjinčesta — Paš-pájat — joupežnýt — šedjät štuhoja," předvádějíce panáčky a panny, oznamovala jejich jména.

"Kdybych já ti, děvečko, rozuměl!" usmíval se dědovšek.

"Víš, tohle je král, královna, princezka, Kaspárek, lopežník, sedlák škrhola," ochotně opakovala Míci.

"Sedlák škrhola — u nás komedianti zas mívají kmotra Vomášku."

"Bjum, bjum — bjum, bjum!" nenadále prudce zabublala Fína, a čert černý, rohový, kopytatý, rudý jazyk máje vyplazený, ohon až na zem, skákal po jevišti.

"Pro Pána — to jsem se lek!" vykřikl dědeček. "Brrr — zrovna zima mě přejíždí!"

"Ale neboj se, vždyť není živý, je vyroben z dřeva," koncesovala jej Míci.

"Teď již toho, děti, nechte, za světla všecko pořádně dědovškovi ukážete; a vy, tatínku, pojďte se podívat na svůj pokoj," vybízela paní a lampu nesouc v ruce, šla vpravo do dveří.

"I čermáka, toť se mnou děláte jako a hrabětem!" chechtal se

cupaje za ní.

"Tady je vaše postel, Fána ji už odestlala —"

"I to byla zbytečná práce, takové věci já dovedu sám," svítořil prohlížeje si lože; "á, bílé peřiny — prachakulente!"

"Zde máte pohovku, kdybyste si někdy po obědě chtěl zdřimnouti."

"To by tak scházelo, abych se na stará kolena povaloval na kanapi!"

"Snad byste si nepřál odpočinku! Zde je umyvadlo, mýdlo, ručník a tady dole ve džbáně voda. Fána ještě přinese čerstvou."

"Prosím vás, prosím vás, jenom žádné takové šháfky se mnou, ošpláchl bych se v kuchyni z hrnka do škopíčka, jako jsem to doma dělával!"

"Zde je zreadlo, hřebeny —"

"I že by vás to nemrzelo — snad by se mně pejska nechytala, abych se teď ještě pejsoril před zreadlem!" zasmál se ostře. "No, hodinky tu mám taky," dodával, zálibně patře na řezané, tmavé hodiny.

"Tutačta v ní tuta!" povídala mu Fína.

"Povídám — jak baron, jak baron! A jdou-li pak dohře?" povídal si, zase vytahuje své cibulky.

"Musím vám to dát do pořádku. A takhle nějaký kartáč na boty, mazadlo — taky jste mi to sem dali?"

"To vám Fína všecko dá do pořádku, jen jí vždycky, než půjdete spát, boty strčte vedle do kuchyně."

"Ale, ale, Mírínko — snad bych hošku zbytečně netebral! Jaktěživ mi nikdo na boty nesáhl než já sám."

"Nie platno, tatínku, tady musíte poslechnat, doma je doma a zde je Praha!" Paní doktorová se při tom smála, ale dědeček viděl, že to mluví do pravy.

"Tuhle nad postel jsem vám pověšila hubičku," a paní posvitila na stěnu. Pantáta sepal ruce. Nad postelí v tmavém rámu řezaném viselo velké poprsí stařeny, v pruhované šátku na hlavě, v halence a velkém šátku kolem krku.

"Ty má dobroto — koukám jako omámen, a je to životní pravda! No, tímhle jste mi, Mírínko, udělala radost největší! Co jen ti lidé už dovedou — mámo, mámo, kdybys se viděla! Jak živa tu je, jen promluvit!" a pantáta měl oči plny slz.

"To jsi rád, dědovskou!" tisknouc se k němu septala Míci.

"Rád — rád — a prve jsem si ani nevšimnul, kde pak by mi to bylo napadlo, a bez brejli jsem už jako slepý. No, tohle jsem se nenadál, že tu, máti, budeš se mnou, to mi hned bude veseleji!"

"Kdybyste, tatínku, něco potřeboval, jen zavolejte na Fínu."

"Jenom už se mnou nemějte žádné starosti, — nie nebudu potřebovat, tuhle lehnu a budu v Blauku hned."

"Již tedy jste viděl své království, pojďte zas do jídelny!" zvala paní.

"Tak, běž, běž, bedruško, a ty, čeeetko, taky," septal děd, a obě holčičky postřkoval do dveří. Když vcházeli do jídelny, povídal: "Prosím vás, Mírínko, ten kožíšek mi tam taky dejte, mám v něm ty brejle, abych si pak mohl ještě babičku prohlédnout."

"Už je tam. Z truhlíčky jsem vám káty také vyrovňala do skříňky, jenom ty drobnosti a prádlo zůstaly v něm. Ale jakou si ta Bára dělala škodu — tolik masa, buchtu a jaký kus chleba!"

Doktor vracel se právě ze svého pokoje a slyše o chlebě, žádal: —

"Víš co, mámi, dej mi kus toho chleba se sýrem."

"Mně kousek buchtu, prosím," žadonila Míci.

"A mně taty!" přidávala Fýnka.

Za malou chvíli pochutnávali si všichni tři, a pantáta jen se nad tím usmíval.

"Pano, to je buftičta!" pochovalovala si Fína, vybírajíc kousky nadítěho perniku.

"Dobrá?" ptal se děd.

"Mmm — dobrá!" labužnícky vydechla Míci.

"Mmm — dobřá!" kývalje dlaníkou přidala Fína.

"I to ona naše Bára buchtu upečet dovede," kýval dědovšek.

"A chlebiček máte — až radost!" líboval si doktor.

Děti pojedajíc, pořád svítořili, ale pantáta víc a více zapadal

do myšlenek. Seděl, oběma rukama o stůl opřen, a krčil se víc a více.

"Mně se zdá, že tatínek vzpomíná," usmála se paní.

"Ba vzpomínám, Mírínko, eo tam asi dělají a jestli se jim něco nestalo. Je to sakulentské, když je člověk od nich najednou tolik mil — ráno mezi nimi, večer Bůh ví kde," přítlučeně stýskal a očka měl velmi maličká.

Bylo osm hodin, když povstav povídal: "Nono, nie platno, děti, musím na kutě!"

"Proč pak tak brzy?" divila se paní.

"I pane, to my u nás neponocujeme, kdo pak by páčil petrolku. Děti, jak se smrkne, musejí do peřin, a my staří jdeme taky. A dneska zvlášť mně to porachotilo!"

"Fáno, dědečkovi světlo!" volala paní.

"I nač pak to, shodím to se sebe, pomodlím se a jsem v posteli hned. No, dej vám Pánbůh dobrou noc!"

"Pušu — pušu!" křičela Fýnka.

"Pušu? Tu máš, na — a ty taky?" pantáta všecek už zemřel loučil se s dětmi.

"Píťá — píťá!" naškvala Fýnka a prstíkem hladila si rty.

Paní doktorová doprovodila ho do pokoje, v němž na stole hořela menší lampa.

"Dobře se, tatínku, vyspíte, dej vám Pánbůh dobrou noc!"

"Dobrou noc, Mírínko, dobrou noc; taky se hezky vyspinkejte!" septal.

Sotva že matka vrátila se do jídelny, Fína postavila se doprostřed a spráskajíc rukama veselé volala: "To máme dedoušta — ten je honej!"

"A on ti, mámi, někdy tak divně mluví, že ani nevím, co to povídá," vypravovala Míci.

"Mlčte, mlčte, a již se také musíte ubírat!" napomínal doktor.

V té chvíli pantáta Bezoušek brejle maje na špičce nosu a světlí si znovu hleděl na podobiznu nebožky ženy. Očka se mu kalila, rty se rozechvíly a honem, honem ned lampu na stůl, aby ji nepustil...

(Pokračování.)

Trpící muži a ženy!

Wheelerovo rostlinné thé učíní krev čistou a zdravou a jest rozhodným lékem

proti zácpě, kyselosti v žaludku, žloutence, nezávinnosti, jaterním chorobám, bolestem v zádech, ne chuti k jídlu, revmatismu, neuralgii, dně, pakostnici, dně v kyč lích, nervosnosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žloutenci, uhrům, vyrážce, svědivosti kůže, vodnatelnosti, srdečním nemocem, vředům, nežítím, tasemnici, starým bolákům a všem chorobám krve a ledvin. Máme též zaručené léčení pro KATAR a pro různé ženské nemoci. Popište s důvěrou svou nemoc a obdržíte

KRABIČKU ZDARMA NA POŽÁDÁNÍ! PÍSTE JEŠTĚ DNES!
Pošleme Vám obratem pošty lék na zkoušku na týden a knížečky o nemocích. Neposílejte peněz! Zkouška Vás přesvědčí. Adresa: THEOPHOLINE REMEDY CO., South Bend, Ind. Marie Votýpka, ředitelka českého oddělení.

NOVÍ JEDNTELE, KTERÍ VÁM S RŮZNÝM LÉKEM POSLOUŽÍ:
Pan Václav Soukup, Dorancee, Kans., Pan Václav Bláha, 1704 So. 10. Str., Route 1, Omaha, Nebraska.
Pan J. F. Mizera, Ely, Minn., Pan Josef Zahradník, Ely, Ia., R. 1.
Pan J. F. Dudek, Brookard, Neb., R. 2., Pan Josef Kotrbá, 2334 Castellar St., Omaha, Nebraska.
Pan Jos. J. Nechvátal, Schuyler, Neb., Pan Josef Vinopal, Haugen, Wis.
Route No. 1. Pan J. A. Prchal, Oensville, Tex.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a paroplavební doprava z Baltimore do Brémen přímo po nových dvojnubových poštovních parnicích od 7,500 do 10,000 tun snosnosti:

Rhein, Main, Neckar, Cassel, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz.

II. kajuta z Baltimore do Brémen od \$55.00 nahoru.

Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, která označena jest jako II. kajuta.

Všě jmenované parníky jsou výhradně nové, výtečně zbudované a salony zařízené, pokoje kajutní na palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorách.

Další zprávy podávají generální jednatelé aneb jejich zástupci v zemi.

A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, Md. H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborne Str., Chicago, Illinois.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v čísle 1306 Farnam ulice.
Pravá importovaná piva na šepu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světově známé Faust získalo rozsáhlou reputaci. Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže. 40tz

Severovy léky byly vyzkoušeny a shledány co léky působivé a užitečné.

Malá nemoc

nezůstane vždy malou. Zabraňte nebezpečným chorobám, které tak často povstanou z ochablé činnosti ledvin a užijte

Severův Silitel ledvin a jater.

Léčí bolesti v zádech, zánět ledvin, nečinnost a překrvení jater, nepořádky měchýře a močového ústrojí.

Každá láhev tohoto léku, užitá dle návodu, znamená zlepšení vašeho zdraví. V zimních měsících trpí edviny nejvíce, poněvadž vystavením se vlivům zimy a nastuzením zvýšena bývá činnost ledvin a jater, takže rychle ochabují a jsou snadno přístupny onemocnění. — Chraňte své zdraví a počněte užítí hned tento dobrý lék.

Cena 50c a \$1.00

Na prodej v lékárnách. Žádejte vždy jen Severovy léky. Požádejte o Severův kalendář.

Činí dobře.
Je-li váš žaludek slabý, zakřívání chatrné a nemáte-li zdravou chuť k jídlu, nie vám tak ne prospěje jako

Rychlá pomoc.
Od nastuzení k zápalu plíc bývá pouze jeden krok. Checete-li předejiti zápalu plíc a vyhnouti se nebezpečným plicním nemocem, podněte užívati hned

Severova Žaludeční hořká.
Činí dobře v žaludku, který oslazuje a posiluje. Povzbuzuje zdravou chuť k jídlu a podporuje zažívání. Činí dobře při ochablé činnosti jater, které udržuje při zdravé činnosti. Cena \$1.00.

Severův Balsám pro plíce.
Tento lék jest jistě a rychlá pomoc při kašli a nastuzení, jelikož utírá a zahojí zanícenou sliznici v průduškách, zastaví kašel, odstraní chraptivost a nemocný se hned cítí lépe. Cena 25 a 50c.

Rada lékařská udílí se zdarma.
W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA